

OT. 24 - Het biezen mandje (Ex. 2)

Geschreven door Josine de Jong (zie [bijbelverhalen.nl](http://www.bijbelverhalen.nl))

Exodus 2

Heel voorzichtig gluurde Jochebed door het raam naar buiten. Ze meende voetstappen te horen. Wie was daar? Vriend of vijand? O, gelukkig, het was Amram haar man, die uit zijn werk kwam. Wat was hij weer moe, donkere kringen onder zijn ogen, zijn rug gebogen. Het was hard werken op de steenfabriek van de Farao, van 's morgens vroeg tot 's avonds laat, zonder pauze. Werken, werken en nog eens werken! En vaak nog zweepslagen krijgen als iets de opzichter niet beviel. Vaak genoeg had Jochebed de rode striemen met zalf in moeten smeren. Ze zuchtte. Wanneer zou er een eind komen aan dit vreselijke slavenleven. Wanneer zouden zij en het volk van de Hebreëen rustig onder hun eigen vijgenboom kunnen zitten?

Amram, Jochebed en hun kinderen, Mirjam en Aaron, waren Hebreëen, zo werden de nakomelingen van Jakob genoemd toen ze nog schaapherders waren. De Egyptenaren noemden hen zo omdat ze steeds 'prrr!' riepen naar hun schapen. Zelf hielden ze geen schapen. Dat werk vonden ze minderwaardig.

Ze waren in Egypte komen wonen toen Jozef onderkoning was. Dat was al weer bijna vierhonderd jaar geleden. Inmiddels was het een flink volk geworden. God had hen gezegend met veel sterke mooie kinderen. Maar toen er een nieuwe Farao kwam, die de geschiedenis niet kende, die niet wist wat Jozef had gedaan voor Egypte, vond hij de Hebreëen een bedreiging. Er waren er veel te veel. Straks kwamen ze nog in opstand.

Dus werd er een bevel uitgevaardigd, dat de jongensbaby's gedood moesten worden.

'In de Nijl gooien!' beval hij streng. En de rest van het volk moet mij als slaven dienen in de steenfabrieken. Ik wil een nieuwe stad bouwen en daar kan ik wel wat slaven bij gebruiken! Niemand die hem tegensprak. Men keek wel uit, veel te gevaarlijk.

Juist in die tijd werd er een zoontje geboren in het gezin van Amram en Jochebed. Wat waren ze blij met hem. Maar ze konden hun blijdschap met niemand delen, want dan zou iemand hen misschien verraden. Je moest er niet aan denken. Hun kleine schat door de soldaten in de Nijl gegooit!! Jochebed klemde haar lieve zoontje stijf tegen zich aan en overlaadde hem met kusjes. Ook Mirjam en Aaron hielden hun geheim goed verborgen. Ze sliepen slecht en bij het minste of geringste geluid waren ze alert.

Het eerste gebrabbel van een baby is zo leuk om aan te horen. Kleine prr en brr geluidjes, een mondje dat lacht. Maar het maakte ook de kans op ontdekken groter. Zodra de baby maar een kijke gaf, kreeg het de borst. Spenen hadden ze toen nog niet. Ze stopten wel eens een katoenen dotje met honing in zijn mondje, waar hij verwoed op ging sabbelen. Zo gingen de weken voorbij. 'O Vader God, bewaar ons toch,' baden ze ernstiger naarmate het stemmetje harder en harder klonk. Ze beseften goed, dat het niet lang meer zou duren voordat de soldaten zouden binnenstormen. Het werd tijd voor...

De noodoplossing.

Op een morgen ging Jochebed naar de rivier en plukte een heleboel biezen. Thuisgekomen begon ze een mooie mand te vlechten, wat ze met pek besmeerde, zodat het waterdicht was.

De volgende morgen, het was nog donker, legde Jochebed haar zoontje voorzichtig in het mandje, liep snel naar de rivier, legde het tussen het riet en ging vlug weer naar huis, want niemand mocht ook maar iets merken. Mirjam was meegegaan. Zij bleef op een afstandje van de rivier staan om te zien wat er met haar broertje zou gebeuren.

Toen het licht was geworden, kwam er een groepje vrouwen aan. Mirjam hield haar adem in. Het was de dochter van de Farao met haar slavinnen, die zoals elke morgen hier kwamen baden in de rivier.

Mirjam wachtte gespannen wat er zou gaan gebeuren. Zouden ze het mandje vinden? Ja hoor! Ze hoorde de prinses tegen een van haar slavinnen roepen: 'Daar drijft een mandje. Haal het eens vlug, dan kan ik kijken wat er in zit.'

Mirjam hield haar hart vast. Oh, de prinses deed het deksel open. Ze zag het jongetje liggen, dat meteen begon te huilen. De prinses begreep, dat het een kind van de Hebreëen was, dat verdronken had moeten worden. 'Het is zo'n mooi kind. Ik heb het gevonden. Het is nu van mij. Ik noem hem Mozes!'

Ze pakte hem uit het mandje en wiegde hem heen en weer op haar armen. Maar Mozes begon weer te huilen. Hij had honger. Hoe moest dat nu? De prinses kon hem niet voeden en de slavinnen ook niet.

Mirjam had alles op een afstand gehoord. Ze kwam eerbiedig dichterbij.

'Zal ik voor uwe hoogheid iemand halen die het kind kan voeden?' vroeg ze eerbiedig. Ik ken wel een vrouw, die dat kan.'

Vol verwachting keek ze de prinses aan.

'Ja, doe dat. Maar wel een beetje snel!' antwoordde de prinses.

Mirjam holde naar huis en maakte af en toe een sprongetje van vreugde. Vlakbij huis begon ze al te roepen: 'Mamma, mamma, kom vlug!'

Jochebed had al die tijd gespannen gewacht op bericht van haar kleine lieveling. Ze kwam meteen naar buiten. Mirjam vertelde hijgend wat er aan de hand was. Ze struikelde over haar woorden.

'Kom vlug mee, mam! De prinses wil dat je ons broertje voedt.'

Jochebed rende achter Mirjam aan naar de rivier.

Haar hart bonsde als een gek toen ze een diepe buiging voor de prinses maakte.

'Vrouw,' vroeg de prinses, 'dit kind heb ik gevonden. Het is de komende Farao, die de Nijl af kwam varen in deze boot, net zoals mijn voorouders vanuit de hemel in een boot de Nijl af kwamen varen. Het kind is heel kostbaar, maar ik kan hem niet voeden. Kunt u dat wel?'

'Ja, hoogheid,' zei Jochebed met een rode kleur.

'Hoe heet je?'

Mozes hoorde de stem van zijn moeder en draaide zijn kopje om. Hij stak zijn handjes uit en begon nog harder te schreeuwen.

Jochebed popelde om hem weer in de armen te nemen.

'Ik ben Jochebed, de vrouw van Amram, uw nederige dienaar, hoogheid.'

‘Goed, neem hem maar mee. Ik stuur een paar soldaten mee om op hem te letten. Zorg goed voor hem, totdat hij zindelijk is. Ik zal je er goed voor betalen.’

Jochebed kon haar vreugde niet bedwingen, maar ze moest toneelspelen, anders stond het leven van haar kind op het spel.

Eindelijk overhandigde de prinses Mozes aan Jochebed. O, wat was ze gelukkig. Toen ze uit het zicht was van de prinses, ging ze aan de kant van de weg zitten tegen een boom en gaf hem de borst. Ze hoefde niet meer bang te zijn voor de soldaten. God had hen hun zoon terug gegeven, want hij had een heel bijzonder plan met Mozes.